

KO JE KO

Dejan Aleksić (1972, Kraljevo), pesnik, dramski pisac, romanopisac i stvaralac književnih dela za decu. Diplomirao je na Odseku za srpsku književnost i jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Objavio je dvanaest pesničkih zbirki, jedan roman, knjigu drama, i preko dvadeset knjiga za decu. Dobitnik je brojnih značajnijih književnih nagrada za poeziju: „Vasko Popa”, „Meša Selimović”, Zmajeva nagrada Matice srpske, „Branko Miljković”, Nagrada SANU iz Fonda „Branko Ćopić”, „Miroslav Antić”, „Risto Ratković”, Drainčeva nagrada, „Ismet Rebronja”, Prosvetina nagrada, Matićev šal, Brankova nagrada. Poezija Dejana Aleksića prevedena je na desetak evropskih jezika, a posebne knjige pesama objavljene su na španskom, poljskom, francuskom, slovenačkom i makedonskom. Za roman *Petlja* dodeljene su mu nagrade „Miloš Crnjanski” i „Vladan Desnica”. Za dramu *Vina i pingvina* 2010. godine dodeljena mu je Pekićeva nagrada. Kao autor knjiga za decu zastupljen je u čitankama i obaveznoj lektiri za osnovnu školu. I u ovoj oblasti nagrađivan je važnim priznanjima: dvostruki dobitnik nagrada „Politikin zabavnik” i „Neven”, Nagrade „Dušan Radović”, kao i nagrada Zmajevih dečjih igara za izuzetan doprinos literaturi za decu i Međunarodnog sajma knjiga u Beogradu, „Plavi čuperak”, „Zmajev štap”, „Gordana Brajović”, „Rade Obrenović”, Nagrade Grada Niša za književnost za decu, „Gomionica”, Zlatno Gašino pero, Dositejevo pero, Nagrade Radio Beograda, Zlatni ključić Smedereva, uz međunarodna priznanja „Mali princ” (dva puta) i *White Raven*. Radi kao glavni i odgovorni urednik Izdavačke delatnosti „Povelja”, u Na-

rodnoj biblioteci „Stefan Prvovenčani” u Kraljevu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke *Tviter priča* (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Natka Badurina (1967, Rijeka), diplomirala je i doktorirala u Zagrebu, te bila zaposlena na univerzitetima u Zagrebu, Padovi, Trstu i Udinama, gde je od 2015. godine vanredna profesorica. Bavi se odnosom književnosti, istorije i ideologije, postkolonijalizmom, rodnim studijima, traumatskim diskursom i studijima pamćenja. Dosad je objavila *Nezakonite kćeri Ilirije. Hrvatska književnost i ideologija u 19. i 20. stoljeću* (2009), *Utvara kletve. O sublimnom i rodnim ulogama u hrvatskoj povijesnoj tragediji u 19. stoljeću* (2014) i *Strah od pamćenja* (2023). Kourednica je (uz Unu Bauer, Jelenu Marković i Renatu Jambrešić Kirin) dva naučna zbornika posvećena strahu: *Naracije straha* (2019) i *Encountering Fear* (2020).

Arijana Božović (Beograd), diplomirala je na Odseku za anglistiku Filološkog fakulteta u

Beogradu. Objavila je prevode proze Forda Me-doksa Forda, Grejama Grina, Elija Vizela, Dž. M. Kucija, Penelopi Ficdžerald, Džona Banvila, Dženet Vinterson, Ijana Makjuana, zatim pre-vode poezije Vilijama Karlosa Vilijamsa, V. H. Odena, Adrijen Rič, V. G. Zebalda, En Karson i Teda Hjuza. Dobila je nagradu „Miloš N. Đu-rić“ 2003. za prevod romana Ijana Makjuana *Iskupljenje* i nagradu „Mihajlo Đorđević“ 2007. za prevod Makjuenovog romana *Subota*. Živi u Beogradu.

Sonja Veselinović (1981, Novi Sad), magistri-rala je i doktorirala komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde radi kao docent. Piše eseje, književnu kritiku i poeziju. Prevodi sa francuskog i engleskog jezika. Objavila je knjigu poetske proze *Poema preko* (2008), studije *Prevodilačka poetika Iva-na V. Lalića* (2012), *Recepcija, kanon, ciljna kultu-ra: slika modernog angloameričkog pesništva u savremenoj srpskoj književnosti* (2018) i *Biljana i Ostali* (2024), roman *Krosfejđ* (2013) i zbirku poezije *Proklizavanje* (2020). Dobitnica je stipen-dije iz Fonda „Borislav Pekić“ za 2009. godinu, te nagrada „Isidora Sekulić“ (2014) i „Biljana Jovanović“ (2021). U uredništvu je časopisa za književnost i teoriju *Polja* od 2007. godine. Ži-vi u Beogradu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinja), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indi-ji* (1989), *Preписка Milice Stojadinović Srpkinje sa savremenima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savreme-ne proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Biblio-grafija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi*

u Dnevniku Anke Obrenović (2007), *Zdravo, In-dijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stoja-dinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmaje-va* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020), *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021) i *Pesnički glasovi: intervjui* (2024). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvo-dina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kul-ture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Dragoslav Dedović (1963, Zemun), nakon okončanog studija žurnalistike u Sarajevu, ra-dio je kao urednik u tuzlanskom „Gračaru“. Godine 1992. otišao je u Nemačku, gde je ma-gistrirao na interdisciplinarnom odseku Eu-ropastudien Univerziteta u Ahenu. Prevodi liriku i prozu sa nemačkog, a esejističke i knji-ževne tekstove piše i objavljuje i na nemačkom jeziku. Objavio je sledeće knjige pesama: *Izađimo u polje* (1988), *Cirkus Evropa* (1990), *Von edlen Mördern und gedungenen Humanisten (O plem-nitim ubicama i najmljenim humanistima)*, 44 *Gedichte/pjesme & 1 Essay/esej* (1997), *Kawasa-ki za Wukmana Dedowitscha* (2003), *Café Suma-tra* (2005), *Dinarski Buda* (2008), *Koncert za klavir i didžeridu* (izabrane pesme i nove pe-sme, 2010), *Gloria mundi* (2013), *Usijanje* (2013), *Unutrašnji istok* (2015) *Zemlja pod abažurom* (2021), *Fjodorov džez* (2023) i *Portret ljubomor-nog ljubavnika ili Police u plamenu* (2024). Pot-pisao je i izbor savremene priče iz BiH koji je u Klagenfurtu 1999. objavila izdavačka kuća „Drava“. U Austriji je knjiga izašla pod nazivom *Das Kind. Die Frau. Der Soldat. Die Stadt*, split-ski *Feral Tribune* je isti izbor objavio pod nazi-vom *Evakuacija*, a u Beogradu je objavljena pod naslovom *Pod pritiskom*, u izdanju „Prosvete“ i „Altere“. Za zbirku pesama *Café Sumatra* 2005. dodeljena mu je godišnja Nagrada Dru-štva pisaca BiH, a za knjigu *Fjodorov džez* Nagra-da „Branko Miljković“. Poezija mu je prevode-

na na više jezika. Zastupljen je u nekoliko izbora bosanskohercegovačke poezije, kao i u antologijama srpskog pesništva 20. veka objavljanim u Nemačkoj i Poljskoj. Živi u Beogradu.

Dean Duda (1963, Pula), na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu studirao je komparativnu književnost i filozofiju, gde je 1992. magistrirao, a 1997. doktorirao. Redovni je profesor Na Odsjeku za komparativnu književnost, gde radi od 1990. godine. Bavi se književnom teorijom, kulturalnim studijima, popularnom kulturom, kulturom putovanja, kao i istorijom i teorijom pripovednih žanrova. Autor je knjiga *Priča i putovanje: hrvatski romantičarski putopis kao pripovjedni žanr* (1998), *Kulturalni studiji: ishodišta i problemi* (2002), *Hrvatski književni bajkomat* (2010) i *Kultura putovanja: uvod u književnu iterologiju* (2012). Kao priređivač potpisuje *Putopisi* (1999) i *Politika teorije: zbornik rasprava iz kulturalnih studija* (2006), a u koautorstvu je objavio *Mali leksikon hrvatske književnosti* (1998) i *Lektira na dlanu I–II* (2001–2002). Živi u Zagrebu.

Velimir Ilišević (1965, Sisak), savremeni umetnik koji je odrastao u Prijedoru. Od 1989. živi u Švajcarskoj, gde se samostalno razvijao kao slikar, nakon što je napustio formalno umetničko školovanje. Njegovo slikarstvo balansira između apstrakcije i figuracije, uz upotrebu simbola svakodnevice koji nose duhovna i egzistencijalna značenja. Izlagao je širom Evrope, a dela su mu deo brojnih javnih i privatnih kolekcija. Živi i stvara između Berlina i Štajn am Rajna. Osim slikarstvom, bavi se i pisanjem kratkih priča i poezije.

Slavko Jendričko (1947, Komarevo kraj Siska), hrvatski pesnik. Diplomirao je na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu 1970. i na Fakultetu organizacije i informatike u Varaždinu 1980. Radio je kao ekonomista, bankarski službenik i urednik *Duhovnoga poligona*, biblioteke Književne omladine u Sisku. Bio je glavni urednik sisačkoga književnog časopisa *Riječi* (1999–

2009). Objavio je zbirke: *Nepotpune dimenzije* (1969), *Tatari/Kopita* (1980), *Naslov* (1983), *Proci, novci, bombe* (1986), *Zimska katedrala* (1999), *Podzemni Orfej* (2001), *Kada prah ustaje* (2005), *U kući malih pustinja* (2007), *Diktatura ljubavi* (2010), *Pacifička kiša nad Kupom* (2010), *Evolucija ludila* (2013), *Vozni red* (2016), *Striglovi hologrami* (2017), *Crteži jelena* (2018), *Simulacije* (2018) i dr. Odabrane pesme štampane su mu u dva navrata: 1999. *Orguljaš na kompjutoru* (izabrane pjesme 1969–1999) te 2012. *Kronika snobdije* (odabrana poezija 2001–2011).

Italo Kalvino (Italo Calvino; 1923, Santjago de las Vegas, Kuba – 1985, Sijena, Italija), italijanski romanopisac, pripovedač, esejista i novinar. Prvih dvadeset godina života proveo je gotovo bez prekida u Sanremu. Godine 1944. priključuje se partizanskoj diviziji koja je delovala na području Primorskih Alpa. U Torinu, gde je nakon rata završio studije književnosti (diplomirao na prozi Džozefa Konrada), započinje saradnju s izdavačkom kućom *Einaudi*, u kojoj će obavljati poslove stalnog urednika i urednika savetnika. Do 1957. bio je član Komunističke partije Italije. Objavljivao je radove u mnogim književnim časopisima, dnevnim listovima i zbornicima. U ranoj fazi stvaralaštva okrenut je neorealizmu i pustolovnom romanu. Kasnije se okreće bajkovitom alegorijskom stilu na tragu prosvetiteljske literature kojoj je uvek bio privržen, uprkos svom izričitom otklonu od moralizma i poučnosti. Boravak u Parizu i poznanstvo sa Rejmonom Kennom i grupom *Ulipa*, kao i uvid u ruske i francuske semiotičke i strukturalističke teorije, poklapa se s periodom eksperimenata s kratkim proznim formama i kombinatornim sistemima priče. Poslednju fazu njegovog stvaralaštva karakterišu metaprozni postupci preispitivanja odnosa autora, dela i čitaoca. Održao je niz književnoteorijskih predavanja u Americi u kojoj je boravio u nekoliko navrata. Dela su mu prevedena na mnoge jezike i čitana su širom sveta. Kao najvažnija izdvajaju se: *Staza*

do paukovich gnezda (*Il sentiero dei nidi di ragno*, 1947), *Poslednji stiže gavran* (*Ultimo viene il corvo*, 1949), *Predvojeni vikont* (*Il visconte dimezzato*, 1952), *Argentinski mrav* (*La formica argentina*, 1952), *Baron na drvetu* (*Il barone rampante*, 1957), *Nepostojeći vitez* (*Il cavaliere inesistente*, 1959), *Dan jednog člana izborne komisije* (*La giornata d'uno scrutatore*, 1963), *Kosmikomike* (*Le cosmicomiche*, 1965), *Zamak ukrštenih sudbina* (*Il castello dei destini incrociati*, 1969), *Nevidljivi gradovi* (*Le città invisibili*, 1972), *Ako jedne zimske noći neki putnik* (*Se una notte d'inverno un viaggiatore*, 1979), *Palomar* (*Palomar*, 1983).

Zvonko Karanović (1959, Niš), pesnik, prozaišta, urednik. Objavio je deset zbirki poezije, tri romana kao i trinaest knjiga u inostranstvu. Dobitnik je nekoliko srpskih nagrada za poeziju i nekoliko međunarodnih književnih stipendija. Zastupljen je u više domaćih i stranih pesničkih antologija, najznačajnije u *New European Poets* (Graywolf Press, USA, Minnesota, 2008). Pesme su mu prevedene na dvadeset i pet jezika. Osnivač je i glavni urednik u izdavačkoj kući PPM Enklava. Živi i radi u Beogradu.

Aleksandar Kostić (1973, Užice), doktor književnih nauka. Autor studije *Figure preobražaja u književnom delu Danila Kiša i Prima Levija: od književne poetike do kulturne antropologije* (Univerzitetska biblioteka „Svetozar Marković“, 2019). S italijanskog jezika preveo roman *Salto mortale* Luidija Malerbe i izabrane tekstove Đorđa Manganelija, Pjera Paola Pazolinija, Prima Levija i Leonarda Šaše. Živi i radi u Beogradu.

Džon Majkl Kuci (*John Michael Coetzee*; 1940, Kejptaun, Južna Afrika), diplomirao je književnost i matematiku, a doktorirao na prozi Samjuela Beketa. Objavio je desetak romana i više knjiga eseja. Jedan je od najvećih živih pisaca na engleskom jeziku i dobitnik Nobelove nagrade za književnost (2003). Najpoznatija dela su mu: *Iščekujući varvare*, *Zemlje sumraka*, *De-*

častvo, *Sramota*, *Elizabet Kostelo*, *Spor čovek*, *Život i vremena Majkla K*, *Dnevnik loše godine*, *Letnje doba*. Od 2002. godine živi u Australiji.

Ivana Maksić (1984, Kragujevac), piše poeziju, crtice, eseje i prevodi s engleskog jezika. Objavila knjige poezije *O telo tvori me* (2011), *Izvan komunikacije* (2013), *La mia paura di essere schiava* (na italijanskom, 2014) i knjižicu *Jaz sem tvoj propagandni film* (2018), kao i knjigu kratke proze *Vejavica: maršal depresija* (2023). Poezija joj je zastupljena u više antologija i zbornika. Urednica je zbornika poezije socijalne tematike *Do zuba u vremenu* (2014) i regionalnog zbornika socijalne i angažovane poezije *REZ* (2016), te novina *MAMAC* (od 2015). *Kćeri, zar ne vidiš da gorim* je autorkina četvrta knjiga poezije (Nagrada Beogradskog festivala poezije i knjige *Trgni se! Poezija!* 2020).

Aleksa Milenković (1999, Beograd), apsolvent Srpske književnosti i jezika sa komparatistikom na Filološkom fakultetu u Beogradu. Piše poeziju i prozu. Objavljivao je u studentskom časopisu *Vesna*. Osvojio je drugo mesto na književnom konkursu „Timočka lira“.

Sonja Milovanović (1979, Beograd), osnovne, master i doktorske studije završila je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na Drugom programu Radio Beograda urednica je za savremenu srpsku književnost. Piše naučne radove iz oblasti stilistike srpskog jezika i književnosti, eseje i književnu kritiku. Objavljene knjige *Stil kao svet dela* (2020) i *Teksteme kao stilske dominante u pesništvu Novice Tadića* (2020). Živi u Beogradu.

Petar Miloradović (1970, Gornji Milanovac), objavio je sledeće knjige poezije: *Sredozemlja* (1997), *Porto* (2000), *Slajdovi* (2004), *Kolonija* (2007), *Poslednja večera* (2010), *O zelenom kamionu i drugom* (2014), *Rubovi* (2018) i *Osluški vanje losa* (2023). Dobitnik je Nagrade „Mladi maj '97“, Brankove nagrade (1998) za najbolju prvu knjigu i Nagrade „Rade Tomić“. Živi u Gornjem Milanovcu.

Damjana Mraović O'Her (O'Hare), vanredna profesorka na Katedri za anglistiku Univerziteta Karson-Njuman u Tenesiju (SAD). Osnovne i master studije završila je na Univerzitetu u Beogradu, potom je stekla i master diplomu na Univerzitetu Tenesija, a doktorirala je na Državnom univerzitetu Pensilvanije. U nastavi i istraživanju bavi se američkom književnošću, kritičkom teorijom, književnošću migrantskih iskustava u Sjedinjenim Državama, kao i retorikom i akademskim pisanjem. Dobitnica je Fulbrajtove stipendije za 2024/2025. godinu, u okviru koje je realizovala nastavno-istraživački boravak u Srbiji i proučavala savremene američke autore čije su kulturne i porodične veze povezane sa Srbijom i prostom bivše Jugoslavije, kao što su Tea Obreht, Aleksandar Hemon i Čarls Simić. Pored akademskog rada, objavljuje tekstove u književnim i kulturnim časopisima i medijima.

Sanja Paripović Krčmar (1973, Žabalj), redovna je profesorka na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, na kojem je diplomirala jugoslovensku književnost i srpskohrvatski jezik. Odbranila je magistarski rad *Metrički registar Jovana Ilića* (2003) i doktorsku tezu *Pesnički oblici srpskog neosimbolizma* (2015). Autorka je knjiga *Stalni pesnički oblici srpskog neosimbolizma* (2017) i *Tragom srpskog sonetizma* (2024). S engleskog je prevela prepisku Svetozara Petrovića sa Džejmsonom Bejljem, napisala propratne tekstove i priredila je u knjizi *Metrika u prepisci Svetozara Petrovića* (2024). Bavi se teorijom književnosti, posebno proučavanjem stiha u srpskoj književnosti, stalnim oblicima pesme i strofe, kao i poetikom srpske poezije 20. veka. Objavljuje radove u časopisima, stručnim publikacijama i zbornicima radova i učestvuje na domaćim i međunarodnim naučnim skupovima. Živi u Novom Sadu.

Marko Pogačar (1984, Split), pesnik, esejista, prozaik, urednik, književni kritičar. Objavio je dvadesetak knjiga. Nastupa na književnim

manifestacijama širom sveta, te je bio gost niza rezidencijalnih programa. Saraduje s muzičarima i filmađijama, te povremeno piše za ekran i radio. Knjige su mu štampane u šesnaest zemalja, a tekstovi na četrdesetak jezika. Za svoj rad višestruko je nagrađivan.

Dragan Prole (1972, Novi Sad), bavi se klasičnom nemačkom filozofijom i savremenom filozofijom. Doktorsku disertaciju „Pojam povesti u Hajdegerovoj i Hegelovoj filozofiji” odbranio je 2006. godine. Objavljene knjige: *Huserlova fenomenološka ontologija* (2002), *Um i povest – Hajdeger i Hegel* (2007), *Stranost bića – prilozi fenomenološkoj ontologiji* (2010), *Humanost stranog čoveka* (2011), *Unutrašnje inostranstvo – filozofska refleksija romantizma* (2013), *Tradicija nastave filozofije* (2014), *Pojave odsutnog – prilozi savremenoj estetici* (2016), *Jednakost nejednakog – fenomenologija i rane avangarde* (2018), *Ničeovi trubaduri* (2021), *Sedam smrtnih grehova – ogledi iz uporedne fenomenologije* (2022) i *Pećinski zaokret* (2024). Dobitnik je Nagrade „Nikola Milošević” Drugog programa Radio Beograda za najbolju teorijsku knjigu 2011. godine. Prevodi sa nemačkog jezika. Živi u Novom Sadu i radi na Filozofskom fakultetu.

Noel Putnik (1974, Beograd), po završetku osnovnih studija klasične filologije na beogradskom Filozofskom fakultetu, doktorske studije medijevistike završio je na Centralnoevropskom univerzitetu u Budimpešti. Radi kao naučni saradnik na Etnografskom institutu SANU. Prevodi sa engleskog, latinskog i starogrčkog jezika. U beogradskoj izdavačkoj kući „Fedon” uređuje ediciju *Persefona*. Autor je knjige *Između Hermesa i Hrista* (2019), studije o renesansnom ezoterizmu. Objavio je više priča i književnih prikaza u domaćoj periodici, zbirku pripovedaka *Ćurka i druga stvorenja* (2004) i roman *Terrain vague* (2025). Priredio je zbirke poezije Davida Putnika *Ispod crne duge* (2022) i Jovana Bate Putnika *Pesme* (2024). Dobitnik je književnih nagrada časopisâ *Ulaznica* i *Prvenac* Studentskog kulturnog centra

Kragujevac, kao i Nagrade „Laza K. Lazarević” za najbolju srpsku neobjavljenu pripovetku.

Maja Rogač Stančević (1973, Novi Sad), doktorirala na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše studije, eseje i književnu kritiku. Objavila je studije *Figuralnost i figurativnost* (2008) i *Istorija, pseudologija, fama* (2010). Objavljuje kritičke tekstove u periodici. Živi u Novom Sadu.

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Od nos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev” u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga”. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta *www.bestseler.net*, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica” (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić”, te nagrada „Biljana Jovanović” i „Edo Budiša”. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017), *Ljubavna pesma* (2020) i *Autosekcija* (2023), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Gojko Tešić (1951, Leštansko kod Bajine Bašte), istoričar književnosti, književni kritičar, antologičar i urednik, dugogodišnje vezan za proučavanje srpske (i jugoslovenske) književne avangarde, naročito za delo i recepciju Stanislava Vinavera i Radeta Drainca. Diplomirao je na Filološkom fakultetu u Beogradu, magistrirao 1985. godine (tema o polemikama o

avangardi), a doktorirao 2004. godine na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu (disertacija o srpskoj književnoj avangardi 1902–1934). Od 1970-ih aktivno deluje kao istraživač i urednik, a radio je i u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu; istovremeno je dugi niz godina bio i univerzitetski profesor na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavljena dela: *Srpska avangarda u polemičkom kontekstu* (1991), *Prkosi i zanosi Stanislava Vinavera* (1998), *Otkrovenje srpske avangarde: kontekstualna čitanja* (2007), *Srpska književna avangarda (1902–1934): književnoistorijski kontekst* (2009) i druge.

Iva Tešić (1986, Beograd), završila je osnovne i master studije na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, na grupi za Srpsku književnost i jezik s opštom književnošću, gde je obranila diplomski / master rad *Rat i egzistencija u Velikom meštru svijju hulja Miroslava Krleže i Dnevniku o Čarnojeviću Miloša Crnjanskog*. Na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu obranila je doktorsku disertaciju pod naslovom *Modernizam Josipa Kulundžića: esejističko i prozno stvaralaštvo*. Učestvovala je na mnogim domaćim i međunarodnim skupovima. Bavi se komparativnim proučavanjem srpske i hrvatske književnosti dvadesetog stoleća. Objavila je knjige *Identitet, rat, egzistencija* (2014) i *Sličnosti, razlike, isključivosti – hrvatsko-srpske međuknjiževne relacije* (2024). Zajedno s prof. dr Gojkom Tešićem priredila je petnaest knjiga *Sabranih dela* Radomira Konstantinovića. Od 2015. godine zaposlena je u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu, na projektu *Srpska književnost u evropskom kulturnom prostoru*.

Nela Tonković (1984, Bačka Topola), istoričarka je umetnosti i kustoskinja. Diplomirala je istoriju umetnosti na Filozofskom fakultetu u Beogradu i završila master studije iz kulturne politike i menadžmenta u kulturi na Univerzite-

tu umetnosti, nakon čega se dodatno usmeravala ka muzeologiji i heritologiji. Profesionalno je najviše vezana za Suboticu, gde je radila u Savremenoj/Suvremenoj galeriji i prošla put od kustoskinje do direktorke, vodeći ustanovu u periodu 2013–2018. godine. Od 2019. do 2020. bila je direktorka Narodnog muzeja u Šapcu, a zatim se vratila kustoskom radu u Subotici.

Jelena Trajković Popivoda (1980, Kraljevo), diplomirala je, magistrirala i doktorirala na Slikarskom odseku Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu. Zaposlila se kao asistent na Fakultetu umetnosti u Nišu, a trenutno je vanredna

profesorka na predmetu Crtanje. Članica je ULUS-a. Od 2004. godine samostalno je izlagala trideset četiri puta u Raški, Kruševcu, Nišu, Beogradu, Kraljevu, Kragujevcu, Čačku, Paraćinu, Zrenjaninu, u Starom Gradu na Hvaru, u Budvi i Podgorici, kao i u Parizu. Kolektivno je izlagala na više od trista izložbi u zemlji i inostranstvu. Učestvovala je u radu mnogobrojnih likovnih kolonija, radionica, seminara i tribina. Dobitnica je dvadeset tri značajne nagrade i priznanja u zemlji i inostranstvu. Njeni radovi se nalaze u umetničkim zbirkama mnogih institucija kulture i privatnim kolekcijama. Živi i radi u Beogradu i Nišu.